

DE STER VAN NEDERLAND

15 JULI 1932

No. 14

37e JAARGANG

En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron. Hebr. 5:4.

GODDELIJK GEZAG.

Eigenmachtige plechtigheden van onwaarde.

De plechtigheden van het Evangelie kunnen niet geldig bediend worden zonder goddelijk gezag. Men kan zich dat, wel is waar, onrechtmatig toeëigenen en aanmatigende menschen mogen beweren van God geroepen te zijn zonder openbaring van Hem. Doch hun handelingen zullen niemand baten en zullen in den hemel niet erkend worden, noch in dit leven, noch in de eeuwigheid. Als er geen openbaring van God is, kan er geen hemelsch gezag op aarde zijn. De doop, al wordt die toegediend in den vorm en naar het voorbeeld, gevolgd door den Zaligmaker en Zijn aangestelde dienstknechten, zal van geen nut zijn en zal geen vergeving van zonden aanbrengen, tenzij de dooper gezag heeft ontvangen van de Godheid om in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes te handelen. Men moge, volgens den vorm van de bevestiging, zijn handen op den gedoopten geloovige leggen, maar indien men niet van Godswege is aangesteld om zulks te doen, zal de Heilige Geest niet op den bekeerling uitgestort worden en de handeling zal ongeldig zijn in den Hemel. Zij, die de vermetelheid hebben om op deze wijze te handelen, zullen schuldig gehouden worden aan het misbruiken van den naam des Heeren. Zonder hemelsche openbaring kan geen Concilie, Conferentie, Synode of Kerkeraad, al zijn het nog zooveel geleerde, vrome, eerwaardige personen, zelfs niet de kleinste mate van goddelijk gezag op anderen overdragen. Hun macht is slechts menscheijk, hun beslissingen, hun aanstellingen en hun geloofsstelsels zijn allen even waardeloos in het plan der zaligheid.

Het Priesterschap.

Wanneer de Almachtige ooit verlangt met de menschen op aarde te spreken, kiest Hij Zijn eigen vertegenwoordigers en bekleedt hen met gezag om in Zijnen naam te spreken en te handelen. Hetgeen zij eertijds uitten door de macht van den Heiligen Geest, en wat zij verrichtten zooals door Hem aangeduid, werd door Hem erkend als gedaan en gesproken door Hemzelve. Toen Hij hun gezag gaf om anderen tot deze plichten te roepen en te ordenen, werd hun bediening door den Heere ook aangenomen, en was die ten volle van kracht. Dit goddelijk gezag werd genoemd het Heilige Priesterschap. Het werd reeds in de vroegste eeuwen geschonken. Het bestond onder de Patriarchen, werd uitgeoefend in de Mozaïsche bedeeing, vele Profeten bezaten het, en het werd door den Heiland Zelf in de Christelijke Kerk gevestigd. Er zijn twee orden of afdelingen van dat priesterschap.

Het Melchizedeksche Priesterschap.

Het hoogere, dat het mindere in zich sluit, was bekend als het Melchizedeksche Priesterschap. Dit was omdat Melchizedek, de Koning van Salem, die in den tijd van Abraham leefde en van wien de „vader der geloovigen” zijn zegen ontving, groote macht in dat Priesterschap verwierf. Er wordt over gesproken in den Zendbrief aan de Hebreëen, het 7de hoofdstuk. Veel meeningsverschil is er ontstaan over de beteekenis van het derde vers, dat zegt: „Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende, maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid.” De moeilijkheid is ontstaan doordat men deze woorden op den persoon toepaste inplaats van op het Priesterschap dat hij droeg. Het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap was niet, zooals later de Levitische orde, beperkt tot een bijzonder geslacht. Het was niet afhankelijk van vaderschap of afstamming, maar het was een eeuwig Priesterschap; zij die het waardiglijk droegen, behielden het gedurende hun gansche leven en zijn Koningen en Priesters Gode in eeuwigheid.

Het Aäronische Priesterschap.

Het lagere Priesterschap werd hoofdzakelijk door Aäron en zijn zonen gedragen, in de linie van de eerstgeborenen, en is daarom naar zijnen naam genoemd. Het had gezag om in de lagere plechtigheden en in tijdelijke zaken te bedienen, maar niet in de hoogere en meer geestelijke belangen van het Koninkrijk Gods. Maar niemand kon zichzelf die eer aannemen. Hij moest van God geroepen zijn gelijkerwijs als Aäron, anders kon hij dat Priesterschap niet deelachtig zijn. (Hebr. 5:4). Aäron werd geroepen door openbaring door Mozes den Profeet, en onder diens handen geordend.

Niemand kan zich het Priesterschap aanmatigen.

Hieruit volgt natuurlijk, dat niemand uit zichzelf het hoogere, of Melchizedeksche Priesterschap kan aannemen. Tenzij men door openbaring van God geroepen en behoorlijk geordend worde, kan men dat

gezag niet verkrijgen. Zelfs Jezus van Nazareth eigende zich dat Priesterschap niet toe, hoewel Hij de Zoon van God was. Hij werd van God genaamd een Hoogepriester, naar de ordening van Melchizedek. Verder staat er geschreven: „Alzoo ook heeft Christus Zichzelve niet verheerlijkt om Hoogepriester te worden, maar Die tot hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb ik U gegeneerd”. (Hebr. 5:5).

Overgedragen op de Apostelen van Christus.

Onder de Christen-sekten van den tegenwoordigen tijd wordt de dwaalleer verkondigd, dat dit Priesterschap met zijn beide afdeelingen of orden door Christus werd afgeschaft. Dat het verscheiden eeuwen lang niet op aarde geweest is, moge waar zijn, en daarom hebben de menschen het gezag om in den naam des Heeren te handelen niet kunnen uitoefenen. Maar het gezag dat Jezus droeg als „een Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek”, werd door Hem overgedragen op Zijn Apostelen, wien Hij de sleutelen van die macht en van dat gezag gaf, zoodat al wat zij op de aarde bonden, in den hemel zou gebonden wezen, en al wat zij op de aarde ontbonden, in den hemel zou ontbonden wezen. (Matth. 18:18). Hij zeide tot hen: „Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende ik ook ulieden”. (Joh. 20:21). Wederom zeide Hij: „Gij hebt mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, dat uwe vrucht blijve”. (Joh. 15:16). Aldus gemachtigd, hadden de Apostelen macht om, door den Heiligen Geest bestuurd, anderen tot dit Priesterschap en deze bediening te roepen, zooals Mozes zijn broeder Aäron riep en ordende.

Het Lagere Priesterschap niet afgeschaft.

De wet van vleeschelijke geboden, door het mindere of Levitische Priesterschap bediend, werd in Jezus Christus vervuld, maar het Priesterschap of het gezag om in den naam des Heeren te bedienen, werd toen niet weggenomen; het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap werd hersteld. Dat was de verandering, waarvan Hebr. 7:1 spreekt: „Want het Priesterschap veranderd zijnde, zoo geschiedt er noodzakelijk verandering der wet”.

Hieruit blijkt duidelijk dat het Priesterschap niet weggedaan werd, maar dewijl de wet van het Evangelie door Christus werd ingevoerd, inplaats van het Mozaïsche wetboek, werd het hoogere Priesterschap ook ingevoerd, want het Evangelie is een hoogere wet dan die van Mozes. De offeranden van dieren, waarbij het mindere Priesterschap dienst deed, werden niet meer vereischt na het groote zoenoffer van den Zoon van God, waarvan zij een zinnebeeld waren; die functie van het mindere of Aäronische Priesterschap hield dus op. Maar het bedienen van de plechtigheden van het Evangelie was noodig en kon niet rechtmatig geschieden zonder goddelijk gezag. Daarom was het Priesterschap dat Jezus Christus en Zijn Apostelen, en anderen door hen van God geroepen, droegen, een deel van — en noodzakelijk in — de Christelijke bediening.

„Van God geroepen”.

De uitdrukking „van God geroepen” schijnt even zoo zeer misverstaan te worden als het onderwerp van het Priesterschap Gods. Menschen matigen zich aan om in den naam van Jezus Christus te handelen, omdat zij gevoelen of zich verbeelden in hun hart een roeping te hebben, of omdat zij geroepen zijn door een persoon of kerkelijke vergadering, die niet meer goddelijke aanzegging of volmacht had dan zijzelven. Laat ons, in tegenstelling met deze aanmatiging, het geval van Saulus van Tarsen, later genoemd Paulus de Apostel, eens in overweging nemen. In de beschrijving van zijn ondervinding in Handelingen 22 zegt hij dat op den weg naar Damaskus de Heere Jezus in glorie aan hem verschenen was en hij daardoor met blindheid geslagen werd. Hij ontving door een wonder zijn gezicht terug, en hem werd gezegd: „De God onzer vadersen heelt u te voren verordineerd om Zijnen wil te kennen, en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijnen mond te hooren. Want gij zult Hem getuige zijn bij alle menschen van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat vertoelt gij? Sta op, en laat u doopen, en uwe zonden afwasschen, aanroepende den naam des Heeren”. Later ontving Paulus een andere hemelsche mededeeling, die hem bekend maakte, dat de Heere hem tot de Heidenen zou zenden (Verzen 17-21). Na dit alles was hij nog niet gemachtigd om als bedienaar des Evangelies op te treden, omdat hij nog niet op behoorlijke wijze geroepen en geordend was.

Hoe men vroeger werd geroepen.

Het was, volgens de tijdrekening van het Nieuwe Testament, tien jaren later, dat Paulus tot het Priesterschap of het gezag om in den naam des Heeren te handelen, geordend werd. Er staat geschreven, dat er zekere Profeten en Leeraars in de kerk waren te Antiiochië, en „Als zij den Heere dienden en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beide Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan.” (Hand. 13:2, 3; zie ook Hand. 9:15-18). Paulus verklaarde in zijn zendbrieven onveranderlijk, dat hij niet door den wil des menschen geroepen was; en hij leerde dat niemand uit zichzelf zich rechtmatig het gezag om in den naam des Heeren te bedienen, kan toeëigenen. Aan de Galaten schreef hij: „Paulus, een Apostel (geroepen niet van menschen noch door een mensch, maar door Jezus Christus, en God den Vader, die hem uit de dooden opgewekt heeft”). (Gal. 1:1). Aan Titus schrijvende, zegt Paulus: „Om die oorzaak heb ik u in Creta gelaten, opdat gij hetgeen nog ontbrak, voorts zoudt terecht brengen en dat gij van stad tot stad zoudt ouderlingen stellen, gelijk ik u bevolen heb.” (Titus 1:5). Aan Timotheus schrijvend zegt Paulus: „Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie, met oplegging der handen des ouderlingschaps”. (1 Tim. 4:14). Zoo werden ook de zeven Diakenen geordend als vermeld in Handelingen 6:6.

Ambtenaren in de Kerk van Christus.

Dat er in de Kerk, door onzen Zaligmaker opgericht, ambtenaren met goddelijke aanstelling waren, is voor een ieder, die voor de waarheid vatbaar is, duidelijk bij het lezen van het Nieuwe Testament; ook dat zij een noodzakelijk deel van de Kerk uitmaakten, en dat er zonder die ambtenaren geen ware Kerk van Christus op aarde kan zijn. Paulus legt dit onderwerp uit en noemt de orde van de Christelijke bediening door Christus gegeven en zegt: „En dezelve heeft gegeven sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leeraars.” (Efeze 4:11). Die geïnspireerde mannen waren, zooals wij gezien hebben, van God geroepen, niet van menschen, en waren op hemelsch gezag aangesteld en tot bijzondere roepingen geordend. Men beweert soms dat die slechts in de eerste dagen van de Kerk van Christus op aarde noodig waren, en dat zij nu niet meer noodig zijn. Maar de verzen die volgen op den tekst der Schrift, die wij aangehaald hebben, bewijzen ten stelligste het tegendeel. Zij waren gegeven, zegt Paulus: „Tot volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus: totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door de arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen”. (Verzen 12-14).

Zonder deze van God gestelde en geïnspireerde mannen, die in het bezit zijn van het Heilige Priesterschap, kan het werk der bediening niet geschieden op een bij God aannemelijke wijze, en kan evenmin de Kerk tot volmaaktheid gebracht worden. Zij zijn volstrekt noodzakelijk totdat allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods. De afwezigheid van goddelijk gezag en van de gave des Heiligen Geestes is de oorzaak geweest van de verdeeldheid die thans onder de zich Christenen noemenden bestaat, die „als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer”, heren derwaarts geleid door niet-gemachtigde, niet geïnspireerde mannen en door de „arglistigheid” waarmede de huurlingen, die voor geld prediken, „listiglijk tot dwaling zoeken te brengen, en een koopmanschap maken van de zielen der menschen.”

Gods Huis een Huis van Orde.

Al de kerkgebruiken, doopbedieningen, bevestigingen, vormen en plechtigheden, die door menschen ingesteld en onder louter menscheijk gezag zijn uitgevoerd — hetzij vroom, oprecht en eerbiedig, of met de opzettelijke bedoeling om misbruik te maken van de onwetendheid en lichtgeloovigheid van het menschedom — zijn van nul en geener waarde in de oogen des Heeren, worden niet door God erkend en hebben geen kracht of uitwerking als hulpmiddelen tot zaligheid. Gods huis is een huis van orde, en Hij zal niets aannemen dan hetgeen Hij geautoriseerd

en verordineerd heeft. Hoe ontstellend dit ook moge schijnen, is het nochtans de eeuwige waarheid, die zoowel den toets van de rede als van de openbaringen zal doorstaan. Waarheid is machtig en zal zegepralen.

Eeuwfeest-Serie, No. 12.

Engelsch: Charles W. Penrose.

Hollandsche Vertaling: K.

OVER DE VREUGDEN VAN HET WANDELEN

door Kate de Ridder.

Wandelen behoort tot de zeven hoofdvreugden. De andere zes doen hier niet ter zake, aangezien ik het niet speciaal over *vreugden*, doch over *wandelen* hebben wil. Met dat wandelen bedoel ik een flinken stapper maken. Niet zoo eens even een vierkantje om vlak vóór of na tafel; want dat is slenteren, een soort after-dinner gymnastiekje, en heeft niets te maken met mijn wandelen, evenmin als de stereotype Zondagsche wandeling, die voor veel menschen neerkomt op een tram- of busrit van een half uur, een loopje van 20 minuten, een „rust met thee en of een advocaatje” en een loopje van een kwartier naar een andere tram terug. Wandelen, zooals ik bedoel, komt neer op een flinke lichaamsoefening, een stalende en opwekkende sport met tal van heilzame resultaten voor uw spieren en uw geest.

Over het algemeen zal de aspirant-wandelaar over een gezond en tamelijk sterk lichaam moeten beschikken; voorts is wat energie en eenig uithoudingsvermogen ook wel gewenscht. Maar deze beide eigenschappen zijn vrijwel voor alles in dit aardse bestaan onontbeerlijk. Hoe zouden wij b.v. deze tijden doorkomen zonder energie? Die kunnen we heel wat slechter missen dan de veel betreunde dividenden!

*
*
*

Naast fiksche spieren, een gezond hart en longenpaar en den wil om door te zetten als hij eenmaal begonnen is, moet de wandelaar ook goed schoeisel en praktische kleding bezitten. Want de ondervinding leert, dat verschillende stoffen hinderlijk kunnen worden, wanneer degeen, die wandelt, het warm krijgt.

Dan snijden scherpe zoompjes; dan knellen banden of elastiek; dan drukken plooitjes en andere oneffenheden! Door dat drukken en snijden wordt de huid rood, ruw, kan zij zelfs open gaan en als 't eenmaal zoo ver is, dan is 't leed niet meer te overzien, want nooit zijn vermoeienissen zóó zwaar te dragen als bij pijn! Het komt er dus voor den wandelaar (ik gebruik nu gemakshalve maar het manlijk woord alleen, doch natuurlijk is dit artikel even zeer voor vrouwen bestemd) op aan om de noodige voorzorgen te nemen, voor hij zijn tochten gaat beginnen. Wollen of zachtzijden kleding zonder stoppen, plooitjes en andere onregelmatigheden, flinke sokken of kousen, stevige, goed ingeloopt dus niet

nieuwe schoenen, een gemakkelijk zittende muts, pet, of hoed als bescherming tegen zon en regen, een rugzak en een veldflesch, geen ringen, kettingen, broches of andere kleinooden en geen zaken van groote waarde — dit alles is wel het voornaamste, wat de uitrusting betreft. Ik raad u aan om kostbaarheden of waardevolle dingen thuis te laten, daar de wandelaar, die groote tochten gaat ondernemen, niet weet waar en hoe hij slapen zal; het bespaart hem angst en zorg, indien hij dan slechts voor één zaakje van waarde oppassen moet; het eigen kostelijk lichaam!

Zorg en angsten kan de wandelaar niet gebruiken. Het is juist om die kwijt te raken — al die benauwenissen van het dagelijksche leven, die als muizen knagen aan het zenuwgestel — dat de mensch moet wandelen.

* *

Wandelen heeft soms zelfs iets voor boven... rijwiel- en motortoerisme. In de eerste plaats: je doet het zelf! Wanneer je in een auto zit, wordt je voortbewogen en ook op de fiets is de inspanning gering; doch bij de wandeling is het persoonlijk deelnemen onontbeerlijk: als je zelf niets uitvoert, kom je niet vooruit! En werkelijk: het geeft voldoening, als je b.v. een voetreis maakt en je ziet later op de kaart na wat je in eenige dagen hebt afgelegd, om dan te kunnen bedenken: dat hebben mijn eigen voeten gedaan zonder eenige hulp van anderen!

Een tweede voordeel van het wandelen is: je bent dichter bij den grond! Dit is niet met het oog op eenig valgevaar, doch meer naar aanleiding van de wondere wereld, die op den grond is waar te nemen: bloemen, torren, watergedierte, bijzondere steentjes, schelpen aan het strand, allerhand zoo ge wilt onbelangrijke zaakjes, maar voor den liefhebber toch tooverschatten uit den grooten voorraadzak van moeder Natuur. Deze „petits riens" ontsnappen aan de aandacht van den wielrijder en automobilist, doch zwervers en „Wandervogel" hebben er de grootste belangstelling voor; wie oogen heeft, die kijken kunnen leert op een wandeling veel nieuws!

* *

En de derde goede zijde van de wandelsport is het... tempo! Oef! het is er uit! Ik durf het haast niet zeggen in deze tijden, waar tempo vóór alles snelheid is, waar men zijn hand niet meer omdraait voor een retourtje naar Indië, waar sportvliegers uit Rockanje even gaan week-enden aan de Côte d'Azur, waar radio, telefoon en elektrische treinen alles doen wat mogelijk is, om het tempo op te voeren, daar kom ik beweren, dat een der voordeelen van het wandelen is het tempo — let wel van 5 à 6 K.M. per uur!!! — En toch houd ik dat vol. Het is een weldaad, waardoor zenuwen en hersens ontspannen, en waardoor de arme, opgejaagde, afgejakkerde en steeds onder een druk van vlugger, sneller,

härder vooruit! levende mensch eindelijk weer eens zich zelf worden kan. Want juist door het regelmatige langzame rhythme van het wandelen, dat alle spieren van het lichaam gelijke bezigheid geeft, komt er een gevoel van evenwicht en rust over den wandelaar, dat hem goed ontspant en kalmeert. Zonder iets te willen afdoen aan het nut van andere sporten, durf ik toch wel beweren, dat geen zóó rustig maakt als de wandelsport (ik spreek niet van wedstrijden om het snelst of langst!); men kiest hiervoor de stilste wegen; men heeft geen last van het verkeer; men kan, zoo men wil, cross country gaan; men is van niets en niemand anders afhankelijk als van het eigen Ik! Kent men grooter vrijheid?

De vliegenier en de automobilist zijn afhankelijk van hun machines; de ruiter is het van zijn paard; de wielrijder van zijn fiets, de zwemmer van het water; de tennisser, voetballer, golfer van zijn velden en ballen, — maar de wandelaar is totaal vrij; hij behoeft geen benzine of olie in te nemen, niet bang te zijn voor een lekken band, vette bougie of beschadigden vleugel; hij heeft niets te maken met terreinen, die onbespeelbaar blijken, of rackets en ballen die hij sparen moet, als zijn enkels maar solide en stevig zijn en hij niet aan platvoeten en eksterooogen souffreert, kan hij zijn leven uitwandelen al valt de heele wereld om hem heen als een kaartenhuis in elkaar!

Kunstenaars zijn ten alle tijde enthousiaste wandelaars geweest. Zij kunnen brave burgervaders zijn, die plichtmatig hun dagelijksche leventje volbrengen, plotseling wordt 't hun te machtig — dan breken ze los, nemen den zak op den rug, roepen: „Bonjour! ik kom wel terug! Wacht maar niet met het eten!” en gaan er van door! Dan kunnen ze uren hun neus achterna loopen, uren, die soms dagen, zelfs wel weken worden, — maar eens komen ze toch allemaal weer terug, door en door opgefrischt en uitgerust — want zij hebben eenigen tijd los van de dagelijksche sleur geleefd en frissche indrukken op gedaan, waar zij maanden lang op kunnen teeren.

Ik heb eens een keer in Noordwijk gegeten en liep daarna over het strand terug naar Den Haag; om 8 uur vertrok ik; toen ik een uurtje geloopt had, floepten de Pier-booglampen in Scheveningen aan; en even vóór ik ruim half 12 deze badplaats bereikte, wipten ze weer uit! Met wind achter en een mooi breed hard strand was deze wandeling een amusant besluit van een gezelligen maaltijd; doch ik heb ook met den zak op den rug Walcheren in het rond gewandeld, een toer van eenige dagen, die zeer loonend was; maar dergelijke tochtjes zijn als mieren vergeleken bij een olifant, wanneer men hoort dat kort geleden iemand van Den Haag naar Perzië liep, waar hij wilde studeeren, en hoe hij toen, en passant, een paar ommetjes maakte op den Balkan. Dát is wandel-toerisme van de bovenste plank!

(De Kampioen).

GELOOFSTERKENDE ZENDELINGSONDERVINDINGEN.

Bisschop Nicholas G. Smith,
van de zeventiende gemeente, Salt Lake Staak.
(Vervolg bladz. 199.)

En dus telefoneerde ik mijn vrouw en vertelde het haar en zij begon te schreien en zeide: „O, dat ellendige zwarte land!”

Toen ik bij moeder thuis kwam en het haar vertelde, zonk zij op den vloer neer en zat daar enkele minuten te schreien, keek eindelijk op en sprak: „Maar zoon, je gaat toch!”

„Natúúrljik ga ik, moeder. Ik zou er niet aan kunnen denken, anders te handelen. Als de Heere zegt Zuid-Afrika, heeft niemand anders iets te zeggen; ik zal gaan”.

En in vijftien dagen, hoewel onze baby ziek was, pakten wij onze koffers en vertrokken uit Salt Lake City op weg naar Zuid-Afrika. Wij reisden overland naar Montreal, waar wij sloop gingen. Toen wij te Montreal aankwamen, lag daar een brief voor mij van een van de apostelen. Ik opende en las hem en er stond in: „De winden en de golven zullen beheerscht worden ten uwen behoefte.” En ik vroeg mij af of hij werkelijk wist wat hij schreef. Het was September, en in het najaar rollen de Noord-Atlantische golven hoog. Ik vroeg mij af of de winden beheerscht zouden worden ten onzen behoefte of niet. En ziet, gedurende den ganschen overtocht zagen wij geen golven die meer dan vier of vijf voet hoog waren en van Engeland af naar het zuiden, drie weken lang, zagen wij zelfs geen witte kuiven, de oceaan was als van glas. De golven en winden werden metterdaad beheerscht ten onzen behoefte.

Zendingen uit het land gebannen.

Kort na onze aankomst weigerde de regeering van Zuid-Afrika nog meer „Mormoonsche” zendingen het land binnen te laten. Twee of drie weken nadat wij daar arriveerden, kwamen er nog twee aan, maar ze werden gedeporteerd — teruggezonden naar Engeland.

Enkele weken naderhand arriveerden er nog vijf. Ook die werden gedeporteerd — teruggezonden naar Engeland. Een andere jongeman, Franklin D. Price genaamd, die alleen reisde, besloot door de Middellandsche Zee te gaan in plaats van langs de westkust van Afrika; hij ging per boot langs Gibraltar, langs Egypte door de Rode Zee en langs de oostkust van Afrika, om vervolgens aan te landen in een Portugeesche haven, Lourenco Marquez

genaamd. Vandaar ging de reis verder per trein naar de Unie van Zuid Afrika, waar de wetsvoorschriften eischten dat een ieder, die het land binnen kwam, twintig pond sterling bij zich moest hebben.

Maar de reis duurde zes weken in plaats van drie en toen Ouderling Price een tusschenhaven bereikte, was al zijn geld verteerd en hij telegrafeerde uit Beira dat hij geld moest hebben en het hem per draad toe te zenden te Lourenco Marquez. Diensvolgens zond ik het geld per draadbericht per adres de stoomboot. Maar de boodschap bereikte haar bestemming niet en onze reiziger zat knapjes in het nauw. Hij besloot de stad in te gaan om te zien of er ook eenig bericht voor hem was aan het telegraafkantoor. En toen hij over de loopplank van dat stoomschip liep, zag hij aan het einde van de plank een opgevouwen papiertje liggen. Hij raapte het op en stak het in zijn zak en ging verder naar het telegraafkantoor. Toen hij daar aankwam, vernam hij dat men niets voor hem had. Ontmoedigd en radeloos, besloot hij toch maar op den trein te stappen en zijn risico te nemen.

Toen de trein de Zuid-Afrikaansche grens naderde, begonnen de emigratie-ambtenaren iedereen te ondervragen. Zij kwamen ook bij hem en hij gaf antwoord op alle hem gestelde vragen. En de man zeide: „En uw geld?” Werktuigelijk gleden Ouderling Price's vingers in zijn vestzakje terwijl hij overdacht wat hij zeggen zou. Hij voelde dat papiertje, bracht het te voorschijn en ontvouwde het en het bleek een geëndosseerde cheque te zijn, met een gouvernements plakzegel er op, voor negentien pond en enkele shillings. Twintig pond was het vereischte bedrag. De man nam dat bankiersbriefje aan, bekeek het, gaf het terug en zeide: „Dat is in orde”, en liet hem doorgaan.

Een uur later, toen hij ons te Johannesburg ontmoette, weende hij als een kind; hij was er van doordrongen dat de Heere waarlijk hem den weg geopend had om het land binnen te komen. Wij bekeken allen het bankiersbriefje en hij bergde het weg in zijn koffer om het aan nog eenige zendelingen te toonen, die zich zoowat een dag later bij ons zouden aansluiten. En toen zij gearriveerd waren, ging hij naar zijn koffer en ofschoon hij de koffer op slot gedaan had, was, toen hij hem opende, het bankiersbriefje verdwenen; en hij heeft het nooit weer gezien. Heel eigenaardig! Zoo iets kan „toevallig” gebeuren, maar ik geloof met broeder Price dat de Heere den weg voor hem baande en dat Hij het briefje weer weggenomen heeft toen het zijn werk gedaan had.

Voordat ik naar Holland op zending ging, ging mijn moeder met mij naar Patriarch John Smith om een patriarchalen zegen te verkrijgen, en daaruit wil ik u een stukje voorlezen voordat ik verder ga met mijn verhaal:

„Reeds vroeg is er een besluit uitgevaardigd, dat gij een zending hadt te volbrengen, een werk te doen, waarbij gij vele veranderingen onder de menschen zoudt zien en getuige zijn van nood

onder de goddeloozen, en tevens de arm des Heeren ontbloot zien worden ten behoeve van Israël en Zijn naam verheerlijkt; want in uwe dagen zal Hij te voorschijn treden uit Zijn schuilplaats en de naties kwellen."

Ik wist niets van deze paragraaf in mijn patriarchalen zegen af toen ik vroeger dit verhaal eens deed in den tabernakel. Toen ik dezen zegen overlas en merkte hoe de patriarch den weg uitgeduid had, stond ik verbaasd. In mijn dagen zouden de naties gekweld worden en zou de arm des Heeren ontbloot worden ten behoeve van Israël.

Het was tijdens de „griep” in Zuid-Afrika. Feitelijk heerschte ze over de gansche wereld in die verschrikkelijke Octobermaand van 1918. De oorlog had gewoed, de naties waren gekweld geworden, daar was pestilentie en hongersnood geweest, daar waren aardbevingen geweest over het aardoppervlak — alom heerschte nood. In die verschrikkelijke Octobermaand van 1918 schreden dood en verwoesting over de aarde. Mijn moeder schreef mij dat er bijna honderd menschen overleden waren hier in de stad en ik schreef haar terug wat daar gebeurd was. Zoodra de griep in Kaapstad begon te heerschen, begonnen de menschen bij dozijnen te sterven. Aan het einde van de eerste week hadden vijf duizend menschen den dood gevonden in die ééne stad, een stad zoo groot als Salt Lake City. De ziekenhuizen waren allemaal vol, de treinen liepen niet meer, de trams liepen niet meer, de winkels werden gesloten, zelfs de apotheken, zoodat er geen medicijnen te verkrijgen waren. Men legde de dooden in loopgraven, ja veertig en vijftig tegelijk werden, in doek gewikkeld, op vrachtauto's gelegd, naar de begraafplaatsen gebracht en daar ter aarde besteld zonder doorkisten.

Ik zag kinderen, die de doorkisten hunner ouders langs de straat sleepten. Ik zag mannen met lijken over hun schouders geworpen, welke ze wegdroegen en begroeven. Wij brachten enkelen onzer vrienden grafwaarts in broodwagens; alles wat wij maar eenigszins konden gebruiken op die manier, werd gebruikt. Overal hadden sterfgevallen plaats en aan het einde van de tweede week hadden in die stad alleen 10.000 menschen het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. De Kerkleden kregen die gevreesde ziekte: zeven-en-vijftig Heiligen der laatste dagen van Kaapstad werden ermee geslagen en de helft hunner spuwden bloed, het teeken van het einde. Ik herinner mij hoe het zendingshuis niet gespaard bleef: vijf van de zendingen lagen ziek. Een van hen is nu bisschop van de vier-en-dertigste gemeente. Ik herinner mij dat Aaron U. Merrill, van Cache vallei, en ik de eenige twee waren, die op de been bleven. Hoe merkwaardig, dat er twee „Mormoonsche” zendingen op de been bleven! En ik sprak tot Ouderling Merrill: „Ben je bereid om met mij mee te gaan, de stad door, om de menschen te zegenen?” Hij sprak: „Ik zal meegaan zoover als ik kan.” En zoo togen wij er op uit.

Zegenboodschap onder de zieken.

Het was onnoodig, aan te kloppen en op bescheid te wachten, want in sommige woningen vond men wel acht menschen dood liggen, over de vloer verspreid. Sommigen hadden getracht door de gang heen naar de keuken te kruipen en waren onderweg gestorven. Anderen waren in de keuken gestorven, weer anderen in bed, enkelen waren de achterdeur uitgekropen en waren daar gestorven — zoo vreeselijk was de plaag. Het eerste huis dat wij aandeden was dat van een „Mormoonsch” meisje dat met een niet-„Mormoon” getrouwd was. Hij had beloofd dat zij ter kerk kon gaan en doen wat zij maar wilde, als ze maar enkel met hem wilde trouwen. Nadat zij gehuwd waren zeide hij dat zij niet langer naar die vervloekte „Mormonen” gaan kon. Toen wij de deur openden en binnentraden stond hij aan het voeteneinde van het bed met glazige oogen. Toen hij ons scheen te herkennen, sprak hij: „Maakt dat je weg komt!” Ik trad naar hem toe en greep hem bij den arm en zag zijn vrouw te bed liggen, te zwak om te spreken. Net kwam er een buurvrouw binnen, die zeide: „Het is in orde, heeren, de dokter is hier een half uur geleden geweest en hij zegt dat het met een uur afgelopen is. U kunt uws weegs gaan.” Onzes weegs gaan en een Heilige der laatste dagen daar laten liggen en zonder iemand er bij laten sterven? Wij zalfden haar met olie en verzegelden de zalving, en ziet! de Heere richtte haar op; maar de man werd weggenomen.

En wij gingen van deur tot deur dien dag, en de zeven-en-veertig Heiligen der laatste dagen, die met die ziekte geslagen waren, genazen allen. Niet één stierf.

Patriarchale zegen vervuld.

Welnu, wanneer ik dezen patriarchalen zegen lees, die mij vertelt dat ik de arm des Heeren ontbloot zou zien ten behoeve van Israël, zie ik waarlijk en inderdaad een vervulling in die wonderbare situatie in Kaapstad, daar aan de zuidpunt van Afrika, want de Heere verhoorde en erkende elke zalving, genas alle zieken en richtte hen op. En zij verheerlijkten Zijnen naam en wisten dat Hij en Hij alleen hun leven gered had; en het werd zoo op mijn ziel ingebrand, dat het mij onmogelijk was langer twijfelaar te zijn. Ik kan er niet aan twijfelen dat God leeft. Ik kan er niet aan twijfelen dat Jezus de Christus is.

Eens kwam onze baby aan zijn moeders voeten te vallen. Zij nam hem op en gilte en ik snelde naar haar toe. De jongen was klaarblijkelijk gestorven. Wij voelden naar zijn polslag, maar er was geen polsslag. Ik schudde hem, keerde hem om en om, maar zonder baat — hij was dood. Ik legde hem op de keukentafel en mijn vrouw riep: „Zegen hem, paps, zegen hem!” Ik legde mijn handen op zijn hoofd, de Heere wetend dat wij al wat ons lief en dierbaar was verlaten hadden om in dat land het Evangelie

te gaan prediken. Wij pleitten voor het leven van onzen kleine, wij wilden zoo gaarne onze kinderen mee terug nemen naar huis. En toen ik mijn handen van zijn hoofdje af nam, opende hij zijn oogen en herkende zijn moeder. Zeg mij dat God niet leeft! Geen twijfel hier!

Toen ik teruggekeerd was, ontdekte ik dat de Heere hier zoowel was als ginds. Een man die predikant was in een andere kerk, maakte kennis met onze zendelingen in San Francisco, luisterde naar hun getuigenissen, geloofde ze en nam het Evangelie aan. Hij verhuisde naar Salt Lake City en kwam in onze gemeente te wonen, de Zeventiende. Niet lang geleden kwam hij bij mij en wilde weten of ik zijn jongen zou willen zalven. De man had een „Mormoonsch” meisje getrouwd, dat heel laks geweest was in de Kerk en zodoende waren hun kinderen opgegroeid zonder veel mee te doen in het Kerkbedrijf. En deze man had zelf ook de goede gewoonte verloren van naar de Kerk te gaan en zijn tienden te betalen en te probeeren het Evangelie uit te leven — toch een brave man.

Maar hij kwam vragen of ik zijn jongen wilde zalven. Toen ik vroeg wat er aan scheelde, zeide hij: „Hij is heelemaal verwrongen. Zijn beenen zijn verbogen, en zijn armen zijn verbogen en hij is zijn spraakvermogen kwijt. Drie weken geleden heeft hij geworsteld en toen moet hij zijn ruggegraat bezeerd hebben; hij is heelemaal verwrongen. Wij hebben de dokters en heelmeesters hem laten bewerken en hij is gestadig erger geworden, en heden maakt hij ons razend. Wilt u hem zalven?”

Dus ging ik naar de woning van dien man, gevoelend dat de Heere hem niet zou zegenen, omdat hij niet getracht had zijn plichten te doen. Toen ik dien jongen zoo heelemaal verwrongen zag, bloedde mijn hart en vroeg ik den vader hem te zalven en hij zeide: „O, ik ben niet waardig hem aan te raken”. Ik zalfde den jongen met olie en verzegelde de zalving en, broeders en zusters, de Heere genas hem oogenblikkelijk, maakte zijn armen en beenen weer recht en gaf hem zijn spraakvermogen terug, want hij had in drie weken niet kunnen spreken. Hoe verschilde des Heeren oordeel van het mijne. Mijn oordeel was misplaatst.

De Heere is hier heden zoowel als Hij hier tweeduizend jaar geleden op aarde was. Hij hoort en verhoort onze gebeden en ik getuig tot u dat ik weet dat Hij leeft. Ik heb hooren zeggen dat het derde geslacht den ondergang van het „Mormonisme” zoude zien. Ik getuig tot u dat mijn overgrootvader een lidmaat van deze Kerk was, de laatste jaren zijns levens aan het werk der bediening gewijd heeft en dat deden ook mijn grootvader en mijn vader; en nu hoop ik dat ik voordeel kan putten uit de mij door hen geleerde lessen. Ik hoop dat iedere Heilige der laatste dagen ten volste zal kunnen waardeeren wat dit ons Evangelie beteekent, dat, als wij het willen uitleven, onze Hemelsche Vader ons zegenen

en voorspoedig maken zal. En moge Zijn vrede met ons zijn en in het diepste onzer zielen, is mijn gebed in Jezus' naam. Amen.

EEN GROET UIT ZEE.

S.S. Leviathan, 23 Juni 1932.

Waarde Broeders en Zusters:

Ofschoon wij U alreeds hartelijk vaarwel hebben gezegd en het land van onzen zendingsarbeid hebben zien wegwazen aan den horizon, wenschen wij opnieuw ons hart te laten spreken en U nog even een afscheidsgroet toe te zenden. Ons denken vloeit nog steeds over van blijde herinneringen aan mooie ondervindingen en aangenaam vriendenverkeer — herinneringen die de tijd niet uit kan wisschen.

Nogmaals willen wij U de keurigste zegeningen toe wenschen welke het leven heeft aan te bieden. Dit zouden wij kunnen doen door U roem of fortuin of wereldgrootheid toe te bidden, maar wij weten dat die dingen U geen levensgeluk kunnen aanbrengen. Wat wij voor U hopen en bidden is dit: dat Uw getrouwheid aan het Evangelie en zijn voorschriften onkreukbaar zij. Dát zal wáar verblijden brengen — menig leven heeft dit proefondervindelijk bewezen.

Het Evangelie heeft ons tot elkander gebracht en wij bidden dat het ons altijd in één band zal houden. Wij danken U opnieuw voor alle vriendelijkheid, ons bewezen. Wij zullen die immer blijven gedenken, altijd U dankbaar zijn. Mogen des Heeren keurzegeningen steeds Uw deel zijn.

Vaart wel en tot ziens.

Uw broeders in het Evangelie:

Kenneth G. Allen, Hoyt W. Brewster.

OPMERKEN.

Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen. 1 Samuël 15:22.

Er is een oud oostersch verhaaltje of fabeltje, dat het voordeel van de gewoonte van opmerken verduidelijkt.

Een derwisch ging eens alleen door een van de Arabische woestijnen. Een derwisch is iemand die zich aan een godsdienstig leven gewijd heeft en zijn dagen doorbrengt met bidden, vasten en andere godsdienstoefeningen. Op zijn reis ontmoette hij twee kooplieden, die, naar het scheen, zich in moeilijkheden bevonden.

„Zijt ge een kameel kwijt?” vroeg hij aan de kooplieden.

„Dat zijn wij inderdaad”, antwoordden zij.

„Hij was blind aan het rechteroog, niet waar?” sprak de derwisch.

„Jawel”, zeiden de kooplieden.

„En kreupel aan zijn linkerpoot?” ging de derwisch voort.

„Ja”, antwoordden de kooplieden verheugd, er vast op rekenend dat zij nu zouden vernemen waar het beest was.

„Was hij niet een voortand kwijt?” vroeg de goede man.

„Zeker”, antwoordden beiden.

„Hij was met tarwe belast aan de eene zijde . . .”

„Precies.”

„En met honig aan de andere.”

„Dat komt uit. En nu, daar ge onze kameel nog zoo kort geleden gezien hebt en hem zoo nauwkeurig hebt waargenomen, wees nu zoo goed ons naar hem toe te leiden.”

„Mijn vrienden”, sprak de derwisch, „dat kan ik niet, want ik heb uw kameel nog nooit gezien, noch ooit van hem gehoord dan uit uw eigen mond.”

„Nu speldt ge ons wat moois op de mouw !” spraken de kooplieden, „maar waar zijn de juweelen, die ook deel uitmaakten van zijn last ?”

„Ik heb noch uw kameel noch uw juweelen gezien”, herhaalde de derwisch.

Hierop — geloovend dat hij van plan was hen van hun schat te berooven — grepen zij hem en haastten zich met hem naar den cadi of rechter.

De rechter hoorde eerst het heele verhaal aan van de kooplieden. Toen vroeg hij den gevangene, te bekennen dat hij den kameel gestolen had, of zijn onschuld te bewijzen.

Toen zeide de derwisch dat hij zijn onschuld kon bewijzen door aan te toonen, dat hij niets meer van den kameel afwist dan iedereen had kunnen weten, die met zijn oogen open door de woestijn trok. Hij had op zijn reis zekere voetsporen in het zand waargenomen, welke, zoo wist hij, die van een kameel waren; en daar er geen menschelijke voetsporen bij waren, had hij terstond de conclusie getrokken, dat de kameel weggelopen was.

„Maar hoe wist ge, dat hij blind was aan een oog?” sprak een der kooplieden.

„Ik merkte dat het gewas alleen maar aan de linkerkzijde van den weg was afgegraasd en daaruit maakte ik op, dat hij niet zien kon uit het rechteroog.”

„Maar ge hebt gezegd, dat hij kreupel was aan den linkerpoot”, sprak de andere koopman.

„Ja, dat dacht ik omdat één voetspoor in het zand onduidelijker was dan de andere”, antwoordde de derwisch.

„Maar”, sprak de rechter, „hoe kon je weten dat hij een tand kwijt was?”

„Toen mijn nieuwsgierigheid was gaande gemaakt, bekeek ik met aandacht de onderscheiden plekken waar hij gegraasd had en ontdekte dat er overal een vlokje van het gewas onafgebeten was gebleven in het midden van de beet; en hieruit maakte ik op dat hij een voortand kwijt was.

„En wat de draaglast van het beest betreft: de ijverige mieren gaven mij te kennen dat die last tarwe was aan de eene zijde, en de vliegenschermen dat die last honing was aan de andere”.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR AUGUSTUS 1932.**AVONDMAALSVERS.**

De Heiland looft ons zangeruisch,
 Hem prijzen hart en mond,
 Die, ons ten leven, stierf aan 't kruis,
 Het bitterst leed doorstond.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Matth. 6 : 24)

„Niemand kan twee heeren dienen; want of hij zal den eenen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den eenen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en de Mammon”.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 7 Augustus „De eerste zendeling”.
 „Het Nieuw-Jerusalem”.
 Kerk Geschiedenis.
- 14 Augustus „Het voeden van de vijfduizend”.
 „Jezus wandelt op de zee”.
 Nieuwe Testament.
- 21 Augustus „Geloof en Kennis”.
 „Alma leert bekeering”.
 Boek van Mormon.
- 28 Augustus „Ezechiël's profetieën betreffende
 de Laterdaagsche Kerk”.
 „Habakuk spreekt over geloof”.
 Oude Testament.
- Uw Zondagsschool-President is bereid om U verdere inlichtingen te geven. J. G. de G.

HUISBEZOEK-LES VOOR AUGUSTUS.

Het onderwerp voor Augustus is „Opmerken”, op bl. 222 van dit Ster-nummer. Opmerken, zegt het oude Bijbelwoord, is beter dan het vette der rammen. Het „vette der rammen” was tot dankoffer voorgeschreven (zie Leviticus 3 : 3), maar liever dan dat offer ziet de Heere de gave van zuiver opmerken ontwikkeld bij Zijn kinderen. Waarom?

INHOUD.

Goddelijk gezag.	209		Een groet uit zee	222
Over de vreugden van het wandelen	214		Opmerken	222
Geloofsterkende Zendelings-ondervindingen	217		Zondagsschoolwerk voor Aug.	224
			Huisbezoekles voor Aug.	224

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.